

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 37/02-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. F. M., bytom B., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky konaním Okresného súdu Bratislava I vedeným pod sp. zn. E 817/97, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. F. M. o d m i e t a pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2002 doručená sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) JUDr. F. M., bytom B., (ďalej len „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy konaním Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vedeným pod sp. zn. E 817/97.

Zo sťažnosti je zrejmé, že navrhovateľ vie o povinnom právnom zastúpení v konaní pred ústavným súdom, o čom bol poučený v súvislosti so svojím predchádzajúcim podaním na ústavný súd.

Navrhovateľ výslovne uvádza, že nevidí dôvod, aby ho v konaní pred ústavným súdom zastupoval advokát alebo komerčný právnik. Tento svoj názor odôvodňuje vlastnou 32-ročnou sudcovskou praxou a výškou svojho dôchodku. V tejto súvislosti uvádza konkrétny prípad poskytnutia bezplatnej právnej pomoci Európskym súdom pre ľudské práva.

Ustanovenie § 20 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ani žiadne iné ustanovenie právneho poriadku neumožňuje upustiť v konaní pred ústavným súdom od právneho zastúpenia advokátom alebo komerčným právnikom, a to ani v prípadoch, ak je navrhovateľ sám advokátom alebo komerčným právnikom. Podmienku povinného právneho zastúpenia môže navrhovateľ splniť tak, že si sám zvolí advokáta alebo komerčného právnika alebo výslovne požiada ústavný súd o jeho ustanovenie. Potreba výslovne požiadať o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyplýva z § 30 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý sa podľa § 31a ods. 2 zákona o ústavnom súde primerane používa aj v konaní pred ústavným súdom. Zo sťažnosti vyplýva, že navrhovateľ vie o povinnom právnom zastúpení advokátom alebo komerčným právnikom v konaní pred ústavným súdom, ale nevidí dôvod, aby on osobne bol takto zastúpený. Preto ústavný súd nevyzval navrhovateľa, aby si určil právneho zástupcu. Bez výslovnej žiadosti navrhovateľa mu ústavný súd nemôže ustanoviť právneho zástupcu. Zo sťažnosti navyše vyplýva, že navrhovateľ ani nechce byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený. Spomenutie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva o poskytnutí bezplatnej právnej pomoci a uvedenie výšky vlastného dôchodku nenahrádzajú žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu a v kontexte sťažnosti ich ako takúto žiadosť ani nemožno chápať.

Navrhovateľ mal možnosť splniť zákonnú požiadavku povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a z jeho sťažnosti vyplýva, že o tejto možnosti vedel. Rozhodnutie sťažovateľa vedome nesplniť zákonnú požiadavku povinného právneho zastúpenia advokátom alebo komerčným právnikom v konaní pred ústavným súdom ide na jeho ťarchu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2002